

1. Han vaknar; allt är tyst och still.
 Han söker; ingen ser han till, Ej hästen —
 och än värre! Ej heller hästens herre. Och
 värst af allt: hans dotter är försvunnen,
 finns ej här, ej der.
 2. Men se! der låg på Riddarns bord
 En förebild, af juveler gjord Och guld, så
 kostligt drifvet: Och deruppå stod skrifvet:
 Till Arnold för en gästfri natt: Då
 märkte han hur det var fatt.
 3. När sol rann upp, det gick ett tal,
 Ett sällsamt tal i Hasli-dal, Att man fäst
 Oden rida, Med Hildegard vid sin sida, I
 eld och rök — och rundtomkring Alf kämpar
 en förfärlig ring.
 4. Var det väl Oden, eller hvem?
 Men Hildegard kom aldrig hem. Väl far
 och moder greto; Men Oden snart förläto.
 Då sist en qväll, när skumt det blef, Den
 gamle Arnold fick ett bref:
 5. "Skön hälsning ifrån Odens brud.
 Nu bär jag guld och silfverstrud. Jag har
 väl hundra tårnor Och mår som sol bland
 stjernor. En Svea Konung är min man,
 Och Sverige har ej två, som han."

1. Han vaknar; allt är tyst och still.
 Han söker; ingen ser han till, Ej hästen —
 och än värre! Ej heller hästens herre. Och
 värst af allt: hans dotter är försvunnen,
 finns ej här, ej der.
 2. Men se! der låg på Riddarns bord
 En förebild, af juveler gjord Och guld, så
 kostligt drifvet: Och deruppå stod skrifvet:
 Till Arnold för en gästfri natt: Då
 märkte han hur det var fatt.
 3. När sol rann upp, det gick ett tal,
 Ett sällsamt tal i Hasli-dal, Att man fäst
 Oden rida, Med Hildegard vid sin sida, I
 eld och rök — och rundtomkring Alf kämpar
 en förfärlig ring.
 4. Var det väl Oden, eller hvem?
 Men Hildegard kom aldrig hem. Väl far
 och moder greto; Men Oden snart förläto.
 Då sist en qväll, när skumt det blef, Den
 gamle Arnold fick ett bref:
 5. "Skön hälsning ifrån Odens brud.
 Nu bär jag guld och silfverstrud. Jag har
 väl hundra tårnor Och mår som sol bland
 stjernor. En Svea Konung är min man,
 Och Sverige har ej två, som han."

Den Första:

Krigs-Wisa.

En wisa vill jag skrifwa, ic.

Den Andra:

Odens Brud.

Mitt hjerta åt en Swensk jag ger, ic.

12. "Herr Arnold! dig jag dricker till.
Din gästfrihet jag prisar vill. Din värme
bör jag lofva, Och vinets sköna gåfva; Men
kronan dock din dotter är, Och henne jag till
brud begär.

15. "Herr Arnold! dig jag dricker till.
Din gästfrihet jag prisar vill. Din värme
bör jag lofva, Och vinets sköna gåfva; Men
kronan dock din dotter är, Och henne jag till
brud begär.

16. Jag är en man med gård och grund.
Min boning står i Odens lund. Mitt hus-
folk äro många, Och armar har jag långa.
Svensk är jag: Se på mina drag! Och Swe-
rige har ej två som jag."

17. Så gästen. Arnold svarade då: "Den
saken tål att lofva på. Se, Herre! visarna
skrider På tolf och natten liden. Nu till din hvi-
lofningar kom; I morgon språka vi derom."

18. "Derom vi tala icke mer; En gång
jag beder, men ej fler. God natt!" — Så
Riddar'n sade, Sin hand i Arnolds lade, Och
bytte sist en eldig blick Med sköna dottern,
när han gick.

19. Snart stöts der port och släckes ljus,
Det blef så tyst i Arnolds hus. I kammar'n
hvitade gästen; Men ute frustar hästen. Ej
regnet mer mot rutan slår; Och månen flör
ur molnen går.

20. I sömnen spritter Arnold opp: Han
drömmer, att han hör galopp, En stämman
hör han ropa: "Der fly de allihopa! Se der
är hon, och der är han — Upp, Arnold! tag
dem, om du kan!"

12. "Herr Arnold! dig jag dricker till.
Din gästfrihet jag prisar vill. Din värme
bör jag lofva, Och vinets sköna gåfva; Men
kronan dock din dotter är, Och henne jag till
brud begär.

15. "Herr Arnold! dig jag dricker till.
Din gästfrihet jag prisar vill. Din värme
bör jag lofva, Och vinets sköna gåfva; Men
kronan dock din dotter är, Och henne jag till
brud begär.

16. Jag är en man med gård och grund.
Min boning står i Odens lund. Mitt hus-
folk äro många, Och armar har jag långa.
Svensk är jag: Se på mina drag! Och Swe-
rige har ej två som jag."

17. Så gästen. Arnold svarade då: "Den
saken tål att lofva på. Se, Herre! visarna
skrider På tolf och natten liden. Nu till din hvi-
lofningar kom; I morgon språka vi derom."

18. "Derom vi tala icke mer; En gång
jag beder, men ej fler. God natt!" — Så
Riddar'n sade, Sin hand i Arnolds lade, Och
bytte sist en eldig blick Med sköna dottern,
när han gick.

19. Snart stöts der port och släckes ljus,
Det blef så tyst i Arnolds hus. I kammar'n
hvitade gästen; Men ute frustar hästen. Ej
regnet mer mot rutan slår; Och månen flör
ur molnen går.

20. I sömnen spritter Arnold opp: Han
drömmer, att han hör galopp, En stämman
hör han ropa: "Der fly de allihopa! Se der
är hon, och der är han — Upp, Arnold! tag
dem, om du kan!"

Den Första:

Krigsvisa.

En visa vill jag skriva, Ja, blott för nöje
full, Och jul vi vilje fira Och lefva fröjdes-
full; Fast vi för första gången, Uti ett okändt
land, Sär taga glas i handen Och dricka med
hvarann.

2. Vår jultid tillkunder Och natten
synes lång; Vi sakna ljusa sommar, Med si-
na nöjen mång, Och mången af oss saknar
En vän, så öm och kär, Som nu får ensam
lefva I sorger och besvär.

3. Kung Oscar utaf Schweden Har bu-
dit oss att gå Till Söderns Brödraländer,
Och fiender mösta; Vi ordre måste lyda
Och taga dem i akt, Och mafa, barn och
wänner, Vi dem vårt affed sagt.

4. Vi måste taga affed Af wänner och
wärt hem, Gud wet om vi i tiden Så tala
mer med dem, Och många tårar triller På
wännens bleka kind, När krigaren skall resa
Bort som en nordanvind.

5. Vi ordre måste lyda Och genast gå
åstad, När Dannebrog oss kallar, Allt till ett
blodigt slag; Vår fiende vi möta Med gam-
la faders mod, Och för de Danska bröder
Vi våga lif och blod.